

DUBBEL ZES

Eerder verschenen:

Manlief, over mannen, seks en relaties

Laat maar waaien, over liefde, lust en leven

111x Daphne, over mannen, moeders en meer!

De geboorte van een moeder

Liefde

Seks

Typisch Nederlands

Deze is voor jou

Alles is zoals het zou moeten zijn

De dikke van Daphne

Sterrenstof

Daphne Deckers

Dubbel zes

the house of books

Eerste druk, februari 2019
Vierde druk, november 2019

© Daphne Deckers, 2019
Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2019
Omslagontwerp: Buro Blikgoed, Haarlem
Foto auteur: © Yvette Kulkens
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5018 0
ISBN 978 90 443 5019 7 (e-book)
NUR 301

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sometimes life gives to you by taking away.

~ schrijfster en actrice Carrie Fisher

In de afgelopen vierentwintig uur heb ik het gepresteerd om niet alleen mijn relatie kwijt te raken, maar ook mijn geld, mijn auto én mijn huis. Ik heb helemaal niks meer – behalve een strafblad. Die arrestatie kon er ook nog wel bij. Het was misschien niet zo slim van me, maar ik vond dat ik wel iets leuks had verdiend. Ik ben tenslotte jarig vandaag.

Maar goed, nu zit ik dus op Jan Roet te wachten, de dierenarts die sinds een klein jaar op de begane grond zijn praktijkruimte van mij huurt.

Hij komt me zo van het politiebureau halen. Dat is op zich al een gênante situatie, maar wat misschien nog wel erger is: Jan weet niet dat ik zijn huisbaas ben. Of beter gezegd: dat ik zijn huisbaas wás, want ik moet hem zo gaan vertellen dat mijn huis aan de Orthoskade 66 per direct in de verkoop gaat. Er schijnt zelfs al een koper te zijn, maar of die een dierenkliniek onder zijn dak zal willen hebben?

Ik weet al wat Jan gaat zeggen: ‘Sjezus Annabel, hoe de *fuck* heb je dit nu weer voor elkaar gekregen?’ Nou ja, hoewel – dat is wat ik zou zeggen. Jan is meer een type voor De Blik. Je weet wel, zo’n blik die gepaard gaat met een oorverdovende stilte. Als ik had kunnen kiezen, had ik liever iemand anders gevraagd om mijn identiteitskaart naar het politiebureau te komen brengen. Pepijn bijvoorbeeld; met hem heb ik tenslotte twee jaar

een relatie gehad. Tot gisteravond, om precies te zijn. Maar geloof me als ik zeg dat ik dié voorlopig niet hoeft te bellen.

Of Marloes, mijn beste vriendin. Nadat ik haar gisteren op Schiphol had uitgezwaaid, drong het pas in volle hevigheid tot me door dat ik haar niet alleen zes maanden niet zou zien, maar ook nauwelijks zou kunnen spreken.

Terwijl ik terugliep naar de parkeergarage be kroop me een onbestemd gevoel; alsof de kans bestond dat ik zou losslaan van mijn anker. Maar ik had nooit verwacht dat het precies één dag zou duren voordat ik in deze totale *clusterfuck* terecht zou komen.

Toen ik hier twee uur geleden werd binnengebracht, zat het Japanse kleimasker nog grotendeels op mijn gezicht. Ik had een spiegel gevraagd om mezelf een beetje te fatsoeneren, maar één van de agenten zei dat ze die niet mochten geven omdat arrestanten zich met de scherven iets zouden kunnen aandoen. Ha, ik denk dat ik wel zo'n beetje aan mijn taks zit, qua wat ik mezelf op één dag kan aandoen. En al zou ik het willen: in mijn cel is geen enkele scherpe hoek te vinden. Van het betonnen bed tot het roestvrij stalen toilet, het is allemaal 'afgerond' en hufterproof.

De agenten hebben me het gevoel gegeven dat ze de eerste paar uur heel druk zijn met andere dingen, een opzetje dat volgens mij is bedoeld om je nog eens extra over je zonden te laten nadenken. Tot nu toe heb ik de tijd vooral benut om het masker van mijn gezicht te krabben. Terwijl de klei verpulverde onder mijn vingers, dwarrelde het gruis op de grond. Ik dacht: *fok, kijk dan: daar ligt mijn oude leven*. Het is maar een paar uur geleden dat ik dit *New Skin Mask* uit het prijzige menu van de Akasha-spa heb gekozen. Volgens de omschrijving zou

het me 'een hernieuwde glans en extra zuurstof' geven. Ik weet niet of dat is gelukt.

Er is me verteld dat ik straks een verklaring mag afleggen over 'mijn kant van het verhaal'.

Tja. Waar zal ik eens beginnen? Het liefst zou ik mijn hoofd tegen de muur willen rammen. Of liever nog: Aernouts hoofd. Maar ik moet rustig blijven, niet janken en goed nadenken. Allemaal dingen die ik tot nu toe níét heb gedaan. Daarom zit ik nu dus hier.

Ik had eerlijk gezegd niet verwacht dat Pepijn meteen aangifte tegen me zou doen, maar gelijk heeft-ie. Ik denk niet dat hij ooit nog wil horen wat voor een dag ik heb gehad. Maar hij verliep ongeveer zo.

Het is de avond vóór mijn vijftwintigste verjaardag, en ik rijd vanaf Schiphol over de A4 richting Amsterdam. De ruitenwipers van mijn auto zwiepen nerveus heen en weer; ze duwen de natte sneeuw naar de zijkanten van de voorruit, waar het wegzakt in een ijzige drab.

Ik ben onderweg naar Aernout in Blaricum, want dat is wat ik op deze avond moet doen. Ik weet niet of ik het nog steeds wil doen, maar het is nu eenmaal zo gegroeid en het geeft me een bepaald houvast.

Onwillekeurig tast ik met mijn rechterhand naar mijn horloge, en laat mijn vingers over de koele, stalen kast dwalen. Rechtsboven in de lucht zie ik de steeds kleiner wordende lichten van een opstijgend vliegtuig, en hoewel ik weet dat dit nog niet de Qatar Airways van Marloes kan zijn, krijg ik het gevoel of alle lucht uit mijn longen wordt geperst.

Daar gaat ze.

Het liefst was ik aan haar been gaan hangen, maar ik ben dapper blijven lachen totdat ze de paspoortcontrole was gepasseerd. Ik ben zelfs blijven zwaaien naar de laatste glimp van haar kruin, en toen ook dat uit het zicht was verdwenen, kon ik het dikke, branderige gevoel in mijn keel niet langer wegslikken. Ik houd er niet van om te huilen waar anderen bij zijn – waarschijnlijk omdat ik dat te vaak heb moeten doen –

maar op Schiphol hoef je je niet te schamen. In een vertrekhal oogt iedereen op zijn eigen manier aangeslagen. Toen Marloes en ik bij de incheckbalie in de rij stonden, draaide op een van de schermen een documentaire over de luchtvaart-anno-toen, getiteld *The Golden Age of Travel*. Je zag beelden van kokette vrouwen, luxe reiskoffers, heuse cocktails aan boord. Nieuwe, exotische werelden lagen voor het oprapen; het leven was nog in zwart-wit, maar de mogelijkheden leken eindeloos.

‘Er is niks *golden* meer aan vliegen,’ verzuchtte ik, met een knik naar het scherm. ‘De marechaussee patrouilleert hier met automatische geweren; er lopen drugs- en explosievenhonden rond en vóór je überhaupt bent opgestegen kan je koffer in de bagagekelder al worden leeggeroofd.’

Marloes trok haar wenkbrauwen op en schoot daarna in de lach. ‘Relax, Bel. Het komt allemaal goed. Dit is gewoon jouw dag niet.’

Daar had ze gelijk in. Ik wist het, zij wist het – maar ik kon mezelf niet stoppen. In plaats van het nog even gezellig met haar te hebben, ratelde ik maar door: ‘Heb je je lipgloss wel in een apart zakje gedaan? Want dat valt ook onder vloeistof, hè. En straks moet je door een bodyscan. Weet je dat zo’n ding je tampon ziet zitten, met je piercing erbij? Vliegen is een potentiële misdaad geworden, *an accident waiting to happen*.’

Bij de douane sloeg Marloes lachend haar armen om me heen. ‘Bedankt voor de peptalk,’ zei ze, terwijl ze me stevig tegen zich aandrukte. ‘Maar ik ben vandaag niet ongesteld, dus dat scheelt, en ik was niet van plan mijn lipgloss daar te steken.’ Nadat ze me had losgelaten, keek ze me indringend aan. ‘Doe je rustig aan vanavond? En morgen?’

Ik knikte, en beet iets te gespannen op een los velletje van mijn onderlip. *Au, bloed*. ‘Ja, komt goed, schat. Ik ga zo naar

Aernout, zoals ieder jaar, en vanavond komt Pepijn.'

Bij de naam 'Pepijn' rolde Marloes nog net niet met haar ogen, maar het sentiment was duidelijk. 'Waarom wil je nog steeds een relatie met die gast?' heeft ze me vorige week nog gevraagd, toen we bij mij thuis op de bank naar *Black Mirror* lagen te kijken. 'Je denkt toch zeker niet dat dit liefde is? Is hij niet gewoon een warmwaterkruik om tegenaan te liggen?' Daar was ik toen best pissig over, zoals je eigenlijk altijd pissig bent wanneer je met een ongemakkelijke waarheid wordt geconfronteerd. Ik ben benieuwd wat Marloes gaat zeggen als ze straks in India is geland, en ik het haar vertel van Pepijn. Hetzelfde als gisteren, denk ik, toen ze zich bij het passeren van de douane nog één keer omdraaide. 'Ik wou dat je was meegegaan,' riep ze. En toen was ze weg.

In de parkeergarage van Schiphol heb ik nog als een kip zonder kop naar mijn Range Rover moeten zoeken; ik was helemaal vergeten bij welke van die Hollandse symbolen ik hem had gezet. (*Koe? Klomp? Cannabis?*)

Toen ik hem eindelijk had gevonden en de motor had gestart, sprong Sky Radio aan en viel ik in de klassieker 'Afscheid nemen bestaat niet'. Jongens, echt – die Borsato lult maar wat. Mijn beste vriendin, bij wie ik altijd terecht kan, is zes maanden naar Nepal. 'Fluister mijn naam, en ik kom eraan'? Met de Jhimpa-vallei valt niet eens te skypen.

Ik had inderdaad met haar mee moeten gaan, maar ik durfde niet.

Over het algemeen zit ik best goed in mijn vel: ik probeer opgewekt en positief te zijn, dankbaar voor mijn comfortabele leven. Maar de dagen rond mijn verjaardag verlammen me. Dat gevoel is de afgelopen zeven jaar niet minder geworden,

eerder meer. Het is als een losse tand waar ik niet vanaf kan blijven.

Ook Pepijn zag het niet zitten dat ik naar Nepal zou vertrekken, en al helemaal niet met Marloes. Zij noemt hem een ‘warmwaterkruid’, maar hij noemt háár ‘je fiets met zijwieltjes’, dus ik was erop gebrand hem duidelijk te maken dat ik heus wel zonder Marloes kon functioneren.

Vooralsnog loopt dat echter niet op rolletjes.

Een paar weken geleden heeft Pepijn gezegd dat het hoog tijd werd dat ik mijn verjaardag weer eens fatsoenlijk zou gaan vieren; vooral omdat het dit keer mijn vijfentwintigste zou zijn – een bijzondere gebeurtenis. Hij opperde dat we een mooie reis naar de Seychellen zouden kunnen maken, dan konden we daar meteen onze relatie ‘oppoken’. Een romantisch idee natuurlijk (*of, zoals Pepijn zei: ‘Een vakantie aan zee brengt zand in de snee!’*), ware het niet dat ik dat oppoken had moeten betalen, zoals ik de afgelopen twee jaar nagenoeg alles heb betaald. Als ik naar hem had geluisterd, had ik nu niet in de bak gezeten. Maar dan was ik ook nog steeds niet van hem af geweest, en dat is ook wat waard, denk ik. Maar ik loop op de zaken vooruit. Eerst even terug naar gisteravond.

Het is inmiddels na negenen, en ik rijd op de A1 waar ik de afslag neem naar Blaricum. Aernout wil dit keer niet bij hem thuis eten, zoals we dat ieder jaar hebben gedaan, maar in de Red Sun waar hij een tafeltje heeft gereserveerd. Dat begrijp ik eerlijk gezegd niet zo goed.

Tuurlijk, de sushi is daar voortreffelijk, maar Janneke (*de tweede vrouw van Aernout; ze was eerst zijn secretaresse, vul de rest maar in*) kan ook geweldig koken. Steeds wanneer ik bij hen binnenkom, word ik verwelkomd door de geur van gefrui-

te uien, knoflook en rozemarijn; een aroma dat allerlei warme herinneringen bij me oproept. Vorig jaar had Janneke een pompoenschotel met zoete aardappelen gemaakt, en het jaar daarvóór een heerlijke ratatouille. Maar dit jaar is alles anders.

De sneeuw slaat steeds onstuimiger tegen de voorruit; mijn knokkels worden wit van het knijpen in het stuur. Ik voel dat mijn ademhaling onrustig wordt, al ben ik niet eens in de buurt van waar het gebeurd is.

Langzaam begint het zweet te prikken in mijn hals. Ik moet mezelf aansporen vóór me te kijken en me niet te laten meeslepen in de aanwas van rondwervelende sneeuwvlokken, in die klote vortex die me terug zuigt in de tijd. *Had ik maar. Had ik maar.*

Een onverwachte *pling* brengt me met een schok bij mijn positieven. Ik laat mijn schouders zakken, blaas door mijn neus uit en stuur mijn auto naar een lege parkeerplek. Daar grabbel ik naar mijn telefoon en zie dat ik een selfie heb gekregen van Marloes, die haar duim opsteekt in een vliegtuigstoel. Ik zit!, schrijft ze. Nu kan ik niet meer terug... Waar ben ik aan begonnen?! Gaat het een beetje met je? Voel je je goed? #durftevragen

Ik schiet in de lach. Alsof Marloes iets níét zou durven vragen. Dat ze zo recht voor z'n raap is, vind ik juist één van haar leukste eigenschappen. En stiekem ook één van de irritantste.

Ik voel me prima, schrijf ik terug, omdat ik dat net iets beter vind klinken dan: 'Ik sta op een parkeerplaats te hyperventileren'. Bijna bij de Red Sun. Spicy Shrimp Rolls coming up! Vlieg voorzichtig... Ik zal je missen! ♥

Het antwoord laat op zich wachten. Een paar keer lees ik: *aan het typen...* maar dan valt het weer stil, alsof Marloes zich

een paar keer bedenkt wat ze nu precies wil zeggen. En dan schrijft ze: Ik ga jou ook missen Dit voelt als Peru all over again maar ook weer niet... Middernacht ga ik op je verjaardag toosten. Ik probeer je te bellen vanuit Kathmandu! Xxx

Dat laatste woord blijft nog even nazingen in mijn hoofd: Kathmandu. Wat een pleuris-eind. En dan is ze er nog lang niet. Is dat niet ook een reden die me ervan heeft weerhouden met haar mee te gaan: de extreme reis? De primitieve omstandigheden? En is het niet gewoon wáár wat Marloes me de laatste tijd meerdere malen heeft verweten: dat ik te veel een luxepoes ben geworden?

Pepijn wilde daar niets van horen. Hij zei dat Marloes iemand is die met haar vrijwilligerswerk streeft naar een ‘deugdelijkheidsdiploma van het fatsoenscollege’. Maar betekent dat dan dat ik die idealen niet meer heb? En waar ben ik ze dan kwijtgeraakt?

Terwijl ik aanstalten maak mijn auto uit de parkeerplek te rijden, krijg ik nog twee whatsappjes binnen.

De eerste is van Aernout (Ik ben er al; tafeltje rechts achterin – tot zo) en de tweede is een spraakbericht van Pepijn. Hij vraagt heel gewone dingen – hoe het op Schiphol was, of ik al in Blaricum ben – maar zijn stem klinkt... anders, alsof hij een bepaalde opgewondenheid probeert te maskeren. Hij zegt dat-ie van me houdt, en dat hij voor een brainstorm (‘over de organisatie van je weet wel, die filmpremière’) onverwachts langer op kantoor moet blijven, maar dat ik dat vast niet erg vind want ik ben toch niet vóór halftwaalf thuis – of wel?

Bij dat ‘of wel’ voel ik iets knippen in mijn buik. Pepijn probeert laconiek te klinken, maar hij lijkt érg graag te willen weten hoe laat hij het precies kan maken. En wat is dat voor

geroezemoes op de achtergrond? Wie moesten er nog meer zo laat blijven? Is zij daar soms ook bij?

Ik bel hem meteen maar ondanks dat ik 'm behoorlijk lang laat overgaan, neemt Pepijn niet op. Dat vind ik zo'n irritant fenomeen. *Je hebt me tien seconden geleden een berichtje gestuurd, hoe bestaat het dan dat je niet kunt opnemen? Moet ik soms geloven dat je je telefoon metéén op stil hebt gezet of uit het raam hebt geflikkerd?* Het liefst zou ik het bericht nu aan Marloes doorsturen zodat we het woord voor woord kunnen analyseren, maar ik begrijp dat ik het niet kan maken haar tot op de startbaan lastig te vallen met mijn vermoedens dat Pepijn nog steeds (of alweer) vreemdgaat.

Soms vraag ik me af of vrouwen dat altijd al hebben gedaan: samen de berichten van mannen ontcijferen. Zou een vrouw in het klassieke Rome bij haar beste vriendin zijn langsgegaan met: 'Moet je kijken wat ik nu weer voor kleitabiet heb gekregen?' Misschien waren mannen vroeger eenduidiger. Of zijn we met z'n allen kommaneukers geworden? Want laten we wel wezen: vandaag de dag moet je ieder geappt woord op een goudschaaltje wegen. Een oké is immers niet hetzelfde als okeee, en okeeejjj betekent wéér wat anders. De minst positieve variant die je kunt ontvangen is: ok. Dan weet je zeker dat het helemaal niet oké is.

Maar of ook mannen deze nuances kennen?

Ze zouden zich in ieder geval moeten realiseren dat ieder berichtje dat zij naar een vrouw sturen door een aanzienlijk deel van haar adresboek wordt becommentarieerd. Net zoals elke vrouw zo langzamerhand zou moeten weten dat iedere naaktfoto die zij naar een man stuurt, volop onder zijn vrienden wordt gedeeld.

Maar goed, geen overleg met Marloes dus, al kan ik wel

ongeveer bedenken wat ze zou zeggen: ‘Gooi die man terug in de ballenbak, Bel. Als iemand je één keer belazert, is dat zijn schuld. Maar als iemand je twee keer belazert, is het toch echt je eigen schuld.’

Ik wéét het. Maar ik ben niet goed in afscheid nemen, kan niks loslaten. Het laatste wat ik wil denken is: *had ik maar*. En Pepijn kan goed neuken. Sorry, zo simpel is het ook. ‘Dat komt omdat-ie zoveel praktijkervaring heeft,’ zou Marloes zeggen. Ook dat is een goed punt, zoals Marloes eigenlijk altijd een goed punt heeft. Als zij me midden in de nacht zou bellen en zou zeggen: ‘Ik sta in het bos met een moeilijk dingetje. Heb jij misschien een dekzeil en een schep?’ zou ik zeggen: ‘Joe, ik kom eraan.’

Niet dat Marloes het type is om met een dergelijk dingetje in het bos terecht te komen. Ik heb haar zes jaar geleden leren kennen, tijdens mijn tussenjaar in Peru. Daar heb ik voor Project Trust in een *aldea* gewerkt, een compound waar kinderen met moeilijke thuissituaties een tijdje kunnen wonen om op adem te komen. Dat zijn vaak kinderen uit arme gezinnen, kinderen met verslaafde of gewelddadige ouders.

Of kinderen zonder ouders. Zoals ik.

Samen met de andere vrijwilligers probeerden Marloes en ik het tehuis tot een thuis te maken. In Peru zeggen ze: ‘Door anderen te helpen, help je jezelf’, en zo heb ik het ook ervaren: het was het voorzichtige begin van een nieuwe kiel onder mijn boot.

Iedere ochtend maakten we het traditionele ontbijt van quinoa-pap met appel en kaneel, en in het weekend kwam onze specialiteit op tafel: wentelteefjes, waarvan we geen idee hadden hoe we die moesten noemen (*turn around bitches?*) zodat we er uiteindelijk maar *Dutch pancakes* van hebben ge-

maakt. Later begreep ik dat het *French toast* had moeten zijn, dus mocht er in het zuiden van Peru omtrent dit onderwerp culturele verwarring zijn ontstaan, dan zijn Marloes en ik daar persoonlijk verantwoordelijk voor.

Nadat we de hele meute op tijd naar school hadden gedirigeerd, was het puinruimen, de houtkachel aan de gang houden, beddengoed wassen, maïs ontbladeren en kilo's aardappelen schillen. Het was ongelooflijk louterend om daarmee bezig te zijn. Overzichtelijk ook. Je had een pan met piepers en een mand met maïs – je hoefde niet te denken, je moest gewoon dóén.

's Avonds was het vaak steenkoud, maar we hielden ons warm met het zingen van Peruaanse liedjes en het leren van de bijbehorende dansen. De kinderen moesten sowieso lachen om onze Hollandse houterigheid, maar ze kwamen helemaal niet meer bij toen bleek dat wij tegenover de gepassioneerde *festejo* maar één *Dutch dance* konden stellen: de vogeltjesdans. Maar – en dat moet ik De Electronica's toch nageven – iedereen vindt het meteen leuk; er zit blijkbaar toch iets universeels in die flapperende ellebogen.

Achteraf is mij vaker gevraagd: was het wel verantwoord om daar op je negentiende heen te gaan en voor kwetsbare kinderen te zorgen? Was je zélf niet getraumatiseerd? Natuurlijk was ik getraumatiseerd. Daarom was het juist een verademing om het verhaal van mijn leven voor een aantal maanden te kunnen herschrijven, en iemand anders te mogen zijn.

'Annabel Brinkmeester?'

De deur van mijn cel zwaait open, en ik word ruw teruggeworpen in het nu. 'Present,' zeg ik, terwijl ik onwillekeurig mijn hand opsteek.

Ik kijk naar de agent in zijn uniform en merk dat ik daar na zeven jaar nog steeds de rillingen van krijg. Hij pakt een balpen uit zijn borstzak, loopt wat informatie na op zijn clipboard en zegt: 'Klopt het dat ene... Jan Roet jou zo meteen komt ophalen, met de benodigde papieren?'

Ik knik.

'Is dat je vriend... of een vriend?'

'O god, nee,' lach ik. 'Jan is mijn huurder. Hij is dierenarts.'

De agent kijkt me fronsend aan. 'Is er niet iemand anders die we zouden moeten contacteren? Je ouders misschien?'

Ik ben nog aan het bedenken wat ik daar eens op zal antwoorden (*iets snedigs, of iets bitters?*), maar de agent is er al klaar mee; voor hem ben ik waarschijnlijk het zoveelste heterdaadje. Hij kijkt terug op zijn clipboard en krabbelt op de papieren. 'Mooi,' zegt hij, terwijl hij met zijn balpen klikt en er duidelijk het zijne van denkt. 'Dan neem ik je nu mee naar een kamer waar we een aantal formulieren gaan invullen met...'

'...mijn kant van het verhaal?'

'Inderdaad. Je krijgt er ook je spullen terug en als we de papierwinkel hebben afgehandeld, kun je wachten op meneer Roet. Of op, wacht – hier staat nog een naam: mevrouw Pater.'

'Mevrouw wíé?' vraag ik, terwijl ik het antwoord eigenlijk al weet.

'Puck Pater,' verduidelijkt de agent.

Ugh, nee hè. Ik kan me goed voorstellen dat Jan het veel te druk heeft om mijn identiteitsbewijs te komen brengen, maar ik had me eerlijk gezegd niet gerealiseerd dat-ie dan wel eens háár zou kunnen sturen.

Op zich vind ik het best wonderlijk: voor iemand die zo zachtaardig is als Jan Roet (*'Zachtaardig? Noem hem maar gerust een puddingbroodje,' aldus Pepijn*) heeft-ie een kring van een

assistente. Sorry, ik bedoel natuurlijk *paraveterinair* assistente, zoals Puck me een aantal keer nadrukkelijk heeft verbeterd. Zou het door haar naam komen, dat ze het gevoel heeft extra assertief te moeten zijn? Want zeg nou zelf: je zult als volwassen vrouw maar Puck heten. Dat zijn van die namen, zoals bijvoorbeeld ook Pop of Pip of Pleuntje, die alleen leuk zijn in de onderbouw.

Toen Puck laatst met een cliënt van de kliniek buiten stond te roken en ik nietsvermoedend uit mijn auto stapte, besprong ze me bijkans vanwege de ‘bontkraag’ aan mijn winterjas, met het afschuwelijke verhaal dat die arme wasbeertjes via hun anus worden geëlektrocuteerd. Dat is op zich natuurlijk een valide punt, maar sommige mensen hebben er een handje van hun morele gelijk te hanteren als een natte handdoek om je mee te *bitch-slappen*. Puck is er daar één van.

Toen ik antwoordde dat ze haar panty uit de knoop kon halen omdat ik nooit echt bont zou dragen en dit dan ook *fake fur* was, kreeg ik dáár weer een preek over. Nepbont hield volgens Puck het beeld van de dierenvacht als modeartikel in stand, en de vervaardiging ervan was ook nog eens slecht voor het milieu. Ja, nu jij weer. En dát komt mij dus misschien van het politiebureau halen.

De praktijk van Jan heet trouwens Roet66, naar de Amerikaanse Route 66. Ik weet dat Jan erg op die naam is gesteld (*iets met een lifechanging reis die hij heeft gemaakt; het fijne weet ik er niet van*) dus ik maak me zorgen over wat er moet gebeuren als er straks écht – zoals Aernout beweert – al een koper voor de Orthoskade blijkt te zijn, en hij of zij de dierenpraktijk er niet in zal willen hebben.

Niet dat Jan zich zomaar door de nieuwe eigenaar zal laten

afschepen, en die assertieve Puck al helemaal niet. Zij heeft niet voor niets een ingelijste poster in de wachtruimte opgehangen, met daarop het bekende citaat van Mahatma Gandhi: ‘De beschaving van een volk is af te meten aan de mate van respect waarmee ze met hun dieren omgaan.’

Nu is het wellicht een tikje pretentieus om met Gandhi in discussie te gaan, maar er valt op deze uitspraak wel wat af te dingen, vind ik. Dus dat zei ik ook tegen Jan, toen hij laatst buiten in het winterzonnetje een cappuccino zat te drinken op de onderste treden van de trap, en mij (tot mijn verrassing, mag ik wel zeggen) er ook eentje aanbod. Ik zei dat ik nooit zou vergeten hoe bitter een gestrande vluchteling had geklonken, toen zij in de ijzige kou met haar kind aan de grens van Macedonië was blijven steken. ‘Welkom in Europa,’ zei ze tegen de Duitse tv, ‘waar de honden binnen mogen wonen, en wij buiten moeten slapen!’

Ik vroeg aan Jan hoe hij daartegenaan keek: of respect voor dieren daadwerkelijk met beschaving te maken heeft, zoals Gandhi zegt, of dat de interpretatie daarvan eerder iets cultureels is. In China bijvoorbeeld eten ze hond; dat vinden wij maar niks. Maar wij eten op onze beurt koe, en dat vinden ze in India maar niks. Ik weet nog dat Jan daar niet een-twee-drie antwoord op gaf, maar enigszins verbaasd naar me keek; waarschijnlijk vanwege de alom als geldig veronderstelde formule: (Range Rover + Gucci-tas) x Rolex = *shit for brains*.

Toen ik verderging met: ‘Ik heb een tijd in Peru gewoond en daar...’ viel hij me verwonderd in de rede. ‘In Peru?’ Hij had duidelijk niet verwacht dat ik ooit verder was geweest dan Ibiza. ‘Uh-huh,’ knikte ik. ‘En daar eten ze graag *cuy*, dat is cavia. Het schijnt te smaken als een mix tussen konijn en varkensvlees, maar ik heb het nooit geprobeerd. Ik kon het niet over mijn

hart verkrijgen. Ik had vroeger zelf twee cavia's: Wes en Yo.'

'Mijn complimenten,' lachte Jan. 'Voor het niet eten van cavia én voor de namen. Die heb ik in mijn praktijk niet eerder gehoord.' Hij keek me stralend aan, en ik werd verrast door de vrolijke twinkeling in zijn ogen. 'Ik ken wél een Dolce en Gabbana. Dat zijn twee buidelratten.'

Nu schoten we allebei in de lach.

'Ik denk dat Gandhi onze algemene attitude tegenover dieren bedoelde,' zei Puck, die blijkbaar had meegeluisterd en zich ongevraagd vanuit de deurpost in het gesprek mengde. 'Wij mensen hebben immers de macht om het leven van dieren geweld aan te doen. Die macht hebben zij nauwelijks over ons.' De glimlach op mijn gezicht bevroor ter plekke. Dat laatste had ze nou net niet moeten zeggen.

Terwijl ik in gedachten verzonken achter de agent aan loop – de gang door, de trap op en een andere gang in – draait hij zich plots naar me om, tikt op zijn clipboard en zegt: 'Zie ik het goed? Ben jij jarig vandaag?' Vóór ik daar op kan reageren, voegt hij eraan toe: 'Dit lijkt me niet de meest ideale manier om aan een nieuw levensjaar te beginnen, of wel?'

Nee? Zou je denken joh, meesterbrein?

We stoppen bij een balie waar de agent door een vrouwelijke collega met een opgewekt: 'Goedemiddag, Paul' wordt begroet. Ze reikt hem een bundel paperassen en een plastic bakje aan, met daarop: BRINKMEESTER, A. Zodra ik mijn Rolex tussen de spullen zie liggen, maakt mijn hart een sprongetje. 'Ehm... Paul,' vraag ik voorzichtig, 'zou ik mijn horloge misschien nu al terug mogen?'

De agent kijkt me zijdelings aan.

‘Het is meneer Daniëls,’ zegt hij koeltjes. ‘Geen Paul. En alles op z’n tijd.’ Hij draait zich terug naar de balie en vraagt: ‘Is de 12 leeg?’ Nadat dit bevestigend is beantwoord, gaan we ‘de 12’ binnen.

Het is een spaarzaam ingerichte kamer zoals ik die wel eens in *Flikken Rotterdam* heb gezien, met een grijze kantoortafel tegen de muur en wat stoelen eromheen. Waarschijnlijk omdat ik dit alleen van televisie ken, heb ik het gevoel dat ik in de verkeerde film zit. Ik verwacht hier toch eigenlijk met een reprimande (*en oké, misschien ook een afbetalingsregeling*) vanaf te komen, want kom op zeg: aangifte? Tegen mij?

Daniëls schakelt een laptop in en legt het dossier op tafel.

Terwijl ik ga zitten, probeer ik mijn meest ontspannen ‘dit is allemaal één grote vergissing’-gezicht op te zetten, maar ondertussen loer ik als een havik naar mijn iPhone in het plastic bakje. Als je maar wéét wie ik straks als eerste ga bellen en door de telefoon ga trekken.

Ik begrijp natuurlijk heus wel dat dit vooral mijn eigen domme schuld is en niet die van Pepijn, maar Jezus, een beetje compassie van zijn kant had wel gemogen.

‘Zo, Annabel Brinkmeester... het feestvarken,’ begint de agent, terwijl hij zijn vinger nat maakt en vervolgens door de formulieren bladert.

‘Tja, menéér Daniëls, wat zal ik eens zeggen,’ antwoord ik zo opgewekt mogelijk. ‘*Happy birthday to me.*’

Maar zodra de computer is opgestart, lijkt Daniëls mij en mijn verjaardag alweer vergeten. Hij begint uitgebreid te typen, te klikken en te scrollen, en dan opeens, zonder van het scherm op te kijken, vraagt hij: ‘Vóór mij zit Annabel Florine Jolijn Brinkmeester, geboren op 22 februari 1994 te Blaricum,

woonachtig aan de Orthoskade 66 in Amsterdam?’

‘Eh, ja? Dat klopt.’

En dan gaat hij weer door met wat ongetwijfeld het afvinken van allerlei protocollen is. *Kom op, Bel, zet al die psychologiecolleges eens aan het werk. Sympathie begint met het vinden van een gemene deler.*

‘Meneer Daniëls?’ probeer ik, nadat ik eerst nogal opzichtig heb gekucht. ‘Mag ik u wat vragen?’

‘Hmm?’

‘Is het waar wat ik eens heb gelezen, dat politieagenten een eigen jargon hebben, zoals “ABC’tje” voor Amsterdamse Beroepts Crimineel?’

‘Dat is correct.’

‘En als er afrekeningen zijn in het criminele milieu, heet dat dan echt een “TOM’metje”: Tuig Onder Mekaar?’

Eindelijk haalt agent Daniëls zijn ogen van het scherm. Hij kijkt me aan, en er speelt zowaar een glimlach rond zijn mond. ‘Ook dat is correct.’

‘En eh... hoe zouden jullie mijn geval noemen?’ vraag ik met een voorzichtig lachje. ‘Is daar ook een geinige afkorting voor?’

‘Dit?’ zegt Daniëls, terwijl hij met zijn dikke wijsvinger op het dossier tikt. ‘Dit heet gewoon fraude.’

Hm. Misschien is het vinden van een gemene deler net iets makkelijker wanneer je niet verdacht wordt van een strafbaar feit.

‘Nou...’ probeer ik het luchtig te houden, ‘de Belastingdienst tillen, dat is fraude. Maar om mij in een badjas door het Conservatorium Hotel te paraderen en achter in een boevenwagen te gooien, alleen maar omdat ik toevallig even de juiste papieren niet bij me had – dat had toch niet per se gehoeven?’

‘Identiteitsfraude is niet iets wat wij licht opnemen, mevrouw Brinkmeester. Daar is niets toevalligs aan.’

Identiteitsfraude? Langzaam begint het tot me door te dringen wat er gisteravond nu eigenlijk gebeurd is, en hoeveel erger ik het daarna nog voor mezelf heb gemaakt. *Fok. Wat heb ik gedáán?*

Een gevoel van onrust baant zich vanuit mijn maag een weg omhoog. Dit gaat geen reprimande worden maar een dik, vet strafblad.

‘K-kijk, het zit zo,’ zeg ik, terwijl mijn stem plots schor is gaan klinken en verdomme nog overslaat ook. ‘Pepijn Hilman is mijn vriend...’

‘*Ex*-vriend. Daar is hij heel duidelijk over.’

‘Ja, oké. Maar dat is pas iets van, wat zal het zijn, de afgelopen twaalf uur. Daarvoor waren Pepijn en ik twee jaar samen, en...’

‘Twee jaar of twee minuten – voorbij is voorbij. Het is niet zo dat je daarna nog een soort uitrolperiode krijgt waarin je nog eens uitgebreid kunt gaan winkelen met zijn creditcard, en kunt inchecken in een vijfsterrenhotel onder de naam Pepita Hilman.’

Pepita? Mijn god. Hoe dronken wás ik?

‘Luister, ik had het heus wel zelf willen betalen, zoals ik na genoeg alles heb betaald, tot mijn eigen fokking feestje aan toe. Maar ik had net van Aernout van der Meer te horen gekregen dat mijn creditcards waren geblokkeerd. Én dat de leasemaatschappij in de loop van de volgende ochtend mijn Range Rover zou komen ophalen. Dat is ongeveer... nu.’

‘Wacht even – wie is Aernout van der Meer?’

‘Mijn vermogensbeheerder.’

Daniëls stoot een spottend lachje uit. ‘Jíj hebt een vermogensbeheerder?’

‘Ja. Maar ik zou hem je niet aanraden.’

Nu ik weer aan Aernout denk en aan wat hij me gisteravond

geflikt heeft, breekt het koude zweet me uit. *Ik moet hier weg. Ik moet orde op zaken gaan stellen. Op alle fronten.*

‘Dus jij wilt beweren dat je een vermogen hebt?’ vraagt agent Daniëls op een toon die me begint te irriteren.

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Wil je het lange of het korte verhaal?’

‘Ik wil het wáre verhaal. Want als jij daadwerkelijk een vermogen hebt, waarom zou je dan de creditcard van een ander plunderen?’

‘Wat nou, met je “plunderen”? Ik heb de afgelopen twee jaar zoveel voor Pepijn betaald. En weet je wat ik daarvoor teruggekregen heb? Leugens. Meneer bleek vreemd te gaan met de níeuwe stagiaire Media & Cultuur. Wat maar weer eens bewijst: zoals je eraan komt, kom je er ook af.’

‘Dus het feit dat jij binnen een paar uur € 2875,- hebt uitgegeven op de creditcard van meneer Hilman was eigenlijk een soort... wraakactie?’

‘Dat vind ik een groot woord. Pepijn heeft gisteravond in alle consternatie zijn portemonnee bij mij laten liggen. Die wilde ik terugbrengen. Met een omweg, zeg maar.’

‘Dus je ontkent deze handelingen niet?’

‘Nee, ik ontken ze zeker niet.’

Ik heb het nog niet gezegd, of Daniëls begint weer druk te typen. ‘Hé, wacht even,’ veer ik op, ‘heb ik hiermee een bekentenis afgelegd?’

‘Ja.’

Shit. Daniëls kan een triomfantelijke glimlach nauwelijks onderdrukken. ‘Heeft die “vermogensbeheerder” van jou je nooit uitgelegd dat je van andermans geld moet afblijven?’ vraagt hij zonder zijn ogen van het scherm te halen. *Ha, die memo heeft Aernout zélf niet gehad.*

‘Ik zie heus wel dat je me niet gelooft,’ zeg ik met een wrang lachje, ‘maar voor wat het waard is: ik kan het zélf amper geloven. Hoe bestáát het dat *poef!* mijn geld er opeens niet meer is?’

‘Tja, dat gevoel heb ik ook aan het eind van iedere maand, maar...’

‘O ja? Is dat zo? Heb jij ook wel eens 2,7 miljoen euro verloren? Zomaar, aan het eind van de maand?’

Even kijkt hij me verwonderd aan, maar al snel haalt hij zijn schouders op. ‘Ik kan je aanraden om gewoon de tering naar de nering te leren zetten. Dat maakt een betere indruk op de rechter. En op je cv.’

Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar precies op dat moment grabbelt de agent in het plastic bakje, vist mijn horloge eruit en laat het aan zijn wijsvinger boven de tafel bungelen.

‘Ik weet niet wat er waar is van jouw indianenverhalen, maar één ding weet ik wel: zolang jij je een heuse Rolex Daytona kunt permitteren, valt het wel mee met dat zogenaamde geldgebrek. Of heb je dit horloge soms ook illegaal verkregen?’

Hij heeft het nog niet gezegd, of er knapt iets in me. Ik spring op uit mijn stoel en gris het horloge zo ongecontroleerd uit zijn handen dat ik over mijn eigen voeten struikel. Ik verlies mijn evenwicht, val zijdelings tegen de muur en klap er met mijn jukbeen tegenaan. Daarna zak ik naar de grond, maar in mijn hoofd blijf ik vallen, dieper en dieper *down the rabbit hole* – terug naar die ene avond, nu zeven jaar geleden.